

The Power of the Object

Museums and World War II

Edited by Esben Kjeldbæk

MuseumsEtc

The Power of the Object

How do museums deal with contested historical issues? How do you exhibit causes, effects and concepts by means of objects? These are just two of the key issues facing contemporary museums which this important new publication addresses.

In November 2008, The Danish Resistance Museum (part of the National Museums of Denmark) held a conference on **The Power of the Object: Museums and World War II**. The conference papers and discussions form the basis of this important new publication, supplemented by additional invited essays.

Esben Kjeldbæk, Head of the Museum and Conference Organiser, outlines the perspective of the publication: "The idea is to discuss how museums in very different European countries show the history of World War II, with special attention being given to the role of authentic objects from the war in our collections and exhibitions. We use our common denominator - the object - as a point of departure for contributions that cover a wide range of questions and show differences as well as similarities between our museums.

“The publication explores issues such as these:

- How do you exhibit causes, effects and concepts by way of objects?
- Does the role of objects change? Are they still the basis of the museum?
- Does the public accept our choice and interpretation of objects?
If not: why?
- How do museums deal with contested historical issues?
- What outside pressures and obligations might a World War II museum be under?
- What relevance and what future do World War II museums have?

“The answers help to give us a better understanding of trends and differences in European museums that deal with World War II. They might also help us improve our own exhibitions and perhaps create new networks.”

Authors include:

James Taylor, Imperial War Museum, London
Esben Kjeldbaek, Museum of Danish Resistance, Copenhagen
Patrick Nefors, Musée Royal de l’Armée, Belgium
Christopher Addy, Jersey War Tunnels Museum
Anne Godfroid, Musée Royal de l’Armée, Belgium
Hans Henrik Appel (Royal Danish Arsenal Museum)
Danute Dura, Museum of the Occupation of Latvia
Heiki Ahonen, Museum of Occupations, Tallinn
Clemens Maier-Wolthausen, History-Memory, Germany
Marcel Wouters, Marcelwoutersontwerpers BV, Netherlands
Henrik Skov Kristensen, Froslev Camp Museum, Denmark

Publication details

Title: The Power of the Object: Museums and World War II
Editor: Esben Kjeldbaek
ISBN: 978-0-9561943-4-3
Binding: Paperback
Published by: MuseumsEtc
Publication Date: September 2009

Objects and the Power of their Stories

marcel wouters

*Director, Marcelwoutersontwerpers BV
Eindhoven*

People want to save all sorts of things. In the first place themselves, their cars, their bicycles, their suitcases and the members of their family. So, people want to keep and throw away. People often start having regrets after throwing something away, although there are exceptions. And gradually you start missing the one who has been thrown out of your life. You start collecting things. A photo, a hairpin that has been left behind, two boots that were never picked up. Notes that you read carelessly at the time are now read word by word. You save, you save and you save. If you are lucky, or actually if you are not, it becomes a full day's work. You go so far in saving things, that you start copying what has been thrown away, you start creating. The moment you start wondering if it should be saved, it is already too late. Just as it is in love. At that moment you have already thrown it away. There is nothing left to be saved.

We often attach a personal, emotional value to objects. In the case of historical objects this value can be collective, which makes it worthwhile exhibiting the object in a museum. And then it appears that a lot of people want to admire these objects from the past. Not so much because they want to learn about the past, but especially because old things emanate a historical sensation. Museums are considered among the most reli

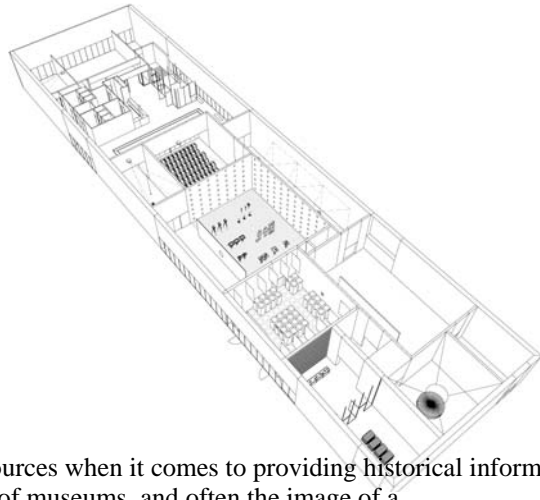
objects and the power of their stories - marcel wouters 283

N.M. Kamp Vught: een object en een verhaal

Mensen willen van alles bewaren. In de eerste plaats zichzelf, hun auto, hun fiets en hun koffers en hun familieleden. Mensen willen dus bewaren en weggooien. Vaak, al zijn er uitzonderingen, slaat de spijt toe na het weggooien. En geleidelijk aan begin je degene te missen die je leven is uitgezet. Je begint dingen te verzamelen. Een fotootje, en haarspeld die is blijven liggen, twee laarzen die nooit zijn opgehaald. Briefjes die je indertijd slordig hebt gelezen worden nu gespeld. Je bewaart, je bewaart en je bewaart. Als je geluk hebt, of juist niet, wordt het een dagtaak. Je gaat zover in dat bewaren dat je wat is weggegooid gaat namaken, gaat creëren. Op het moment dat je je gaat afvragen of het bewaard moet worden is het al te laat. Net als in de liefde. Op dat moment heb je het al weggegooid. En valt er niets meer te bewaren.¹

Vaak hechten wij een persoonlijke emotionele waarde aan voorwerpen. Een waarde die bij historische objecten collectief kan zijn waardoor het de moeite loont om het object tentoon te stellen in een museum. En dan blijkt dat vele mensen deze objecten uit het verleden willen bewonderen. Niet zozeer om iets over het verleden te leren maar vooral omdat er een historische sensatie uit gaat van oude dingen. Mensen beschouwen musea als de meest betrouw-

able sources when it comes to providing historical information. Think of museums, and often the image of a monumental building springs to mind. In this building we expect to find rooms filled with historic objects or large halls displaying art. Traditionally, the museum's main focus has been *the object* or *the collection*. And exhibition design just a supportive shell around this collection. Apart from textual information, directly linked to the objects on display, there is no information about the subject of the exhibition. The design reflects a scientific approach or an aesthetic fashion. Its ambition does not reach beyond the cosmetic.

At a certain moment the mere exhibiting of objects was no longer enough and we, the exhibition designers, made our appearance. We started bringing together objects to fit in with a specific theme, and we started looking for anecdotes and stories to make the objects link into the public's perception. Soon the theme of the exhibition itself became the focal point and we used objects to illustrate the story. For instance, we gave our perspective on history, on nature, or on technology, and we tried to get that across to the visitor in as lively a way as possible. Not only did we provide a visually attractive environment, we also gave the visitor stimulating information and detail about the objects. And when the presentation was still not appealing enough,

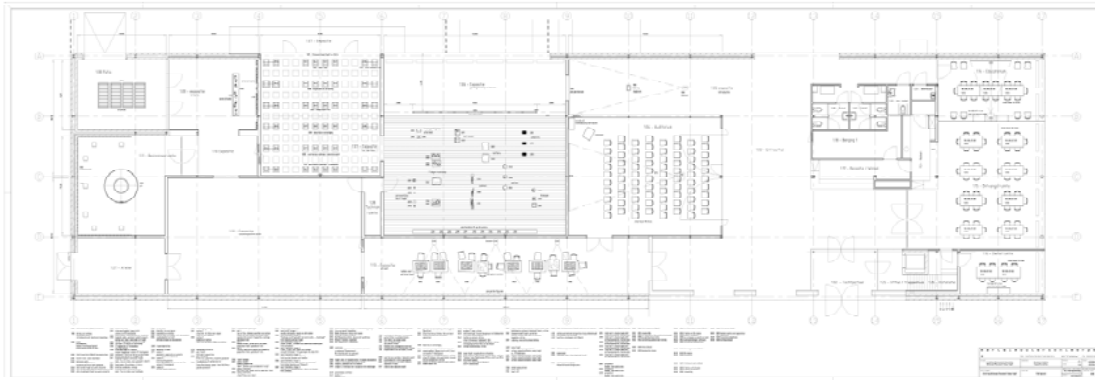
objects and the power of their stories - marcel wouters 284

N.M. Kamp Vught: Zaal over het beroven van vrijheid

bare bron als het aankomt op het verstrekken van historische informatie. Als we denken aan een museum dan zien we vooral een monumentaal gebouw voor ons. Als we naar binnen gaan dan verwachten we zalen met objecten uit vroegere tijden of grote zalen met kunst. Traditioneel staat bij een museum dan ook "het object" of de collectie centraal. Daarbij is de tentoonstellingsvormgeving enkel een ondersteunende informatieschil rondom de collectie. Afgezien van de tekstinformatie, die direct bij het object hoort, is er geen verdere toelichting op dat wat tentoongesteld is. Zij beantwoordt aan een meer wetenschappelijke benadering of aan bepaald heersend esthetisch tijdsbeeld. De vormgeving zelf is bescheiden. Haar ambitie is beperkt tot een cosmetische toevoeging.

Op een gegeven moment volstond het louter tentoonstellen van objecten niet meer en wij, toonstellingsvormgevers, deden onze intrede. Objecten die bij een bepaald thema pasten zetten we bij elkaar en we gingen op zoek naar anekdotische verhalen om de objecten meer te laten aansluiten bij de belewingswereld van het publiek. Al snel kwam het thema van de tentoonstelling zelf centraal te staan en gebruikten we de objecten als illustraties bij het verhaal. We gaven bijvoorbeeld een visie op de geschiedenis, op de natuur of op de techniek en proberen dat zo levendig mogelijk op een bezoeker over te brengen. We zorgden daarbij niet alleen voor een visueel aantrekkelijke sfeer, maar voorzagen de bezoeker ook van prikkelende informatie en details over de objecten. En daar waar de presentaties nog steeds niet aansprekend genoeg bleken

the introduction of electronic and audio-visual media provided new ways of communicating. However, in the recent decades the focus in museums has shifted from the objects themselves to the way they are presented, how they are perceived by the public, and how the public experiences the museum and its objects. In the past, the objects were important, in most museums these days the central focus is on reflection and interpretation. Let's look at two examples of exhibitions about the Second World War...

National Monument Camp Vught

The National Monument is located near the former SS concentration camp in Vught. The *Stealing One's Freedom* gallery overlooks a canal with barbed wire, while the strict, rigid gallery on Nazi ideology looks out onto a stern, concrete, grey model of the camp outside. The history of the site is told as respectfully as possible on the basis of personal stories from the people involved. By telling the stories of individuals that speak most clearly to visitors, they gain a better understanding of the big picture of the war and of the Nazi regime. It was a particularly tough job. On the one hand, attention needed to be drawn to the existence of perpetrators, victims and observers and how their roles took shape. How did those people think and act? Young

objects and the power of their stories - marcel wouters 285

N.M. Kamp Vught: Kampmaquette

bood de komst van elektronische en audiovisuele media nieuwe mogelijkheden om kennis over te dragen. Over het algemeen is gedurende de laatste decennia de aandacht in musea dus verschoven van de objecten zelf naar de manier waarop ze worden gepresenteerd, hoe ze worden waargenomen door het publiek en hoe het publiek het museum en de voorwerpen beleeft. Waren eerst de voorwerpen van belang, in de meeste musea staat reflexie en interpretatie nu centraal.

Nationaal Monument Kamp Vught

Het nationaal monument is gesitueerd bij het voormalig SS-concentratiekamp Vught. De zaal over het beroven van vrijheid kijkt uit op een gracht met prikkeldraad en de strenge zaal over de ideologieën van het naziregime kijkt uit op een strakke, grijze buitenmaquette van het kamp. De geschiedenis van deze plek vertellen we aan de hand van persoonlijke verhalen van betrokkenen. Op een zo integer mogelijke manier. Door dicht bij de beleavingswereld van een bezoeker de kleine verhalen weer te geven ontstaat tevens een inzicht in het grote verhaal van de oorlog en van het Naziregime.

Een bijzondere opgave. Enerzijds wilden we aandacht besteden aan het ontstaan en bestaan van daders, slachtoffers en 'toeschouwers'. Hoe voelen, denken en handelen mensen in die verschillende rollen, en hoe kom je in zo'n rol terecht? Jongeren,

N.M. Kamp Vught: Cafésceen

sters, often on school outings, are the target audience. On the other hand, the museum should also be accessible to people who are somehow emotionally involved. And, of course, to people who wish to commemorate the Second World War.

Social exhibition

The final area of the exhibition resembles a relaxed pub – except you can't buy any drinks. What purpose does this room serve? It is a social exhibition. An exhibition that leads to a deep, thought provoking experience. Visitors are invited to discuss the elements on display. The visitors' own way of experiencing the exhibition, partly formed by their individual backgrounds, plays an important part here.

Recreated newspapers, with moving images instead of photos, are on the tables next to real ones. Scenes from a pub, in which people hold ordinary conversations, are projected on a nine-metre long wall. While walking through this area of the exhibition you might overhear some people give their opinion on democracy. You can also witness the reaction of the other visitors when a rather unusual person enters the pub. In the background, a colour television set shows newscasts. A man and a woman are sitting at a table. The man says: "If you really love me, you would ...". A clear example

objects and the power of their stories - marcel wouters 286

vaak in schoolverband, zijn daarbij de doelgroep. Anderzijds moest dit monument ook toegankelijk zijn voor de mensen die hier herinneringen hebben liggen. En voor mensen die komen om te herdenken.

Sociale tentoonstelling

In de laatste ruimte waan je je in een ontspannen café. Koffie is er echter niet te krijgen. Maar wat is het dan? Het is een sociale tentoonstelling. Een presentaties die een diepere inhoudelijke ervaring bewerkstelligt. Daarbij worden bezoekers uitgenodigd tot discussie over het tentoongestelde. De persoonlijke tentoonstellingservaring, die mede afhankelijk is van de achtergrond van de individuele bezoeker, speelt daarbij een grote rol. Op tafels liggen naast echte kranten ook door ons geïmproviseerde kranten, hiervan zijn de krantenfoto's vervangen door filmbeelden. Op een negen meter lange wand worden cafésceènes geprojecteerd waarin mensen alledaagse gesprekken hebben met elkaar. Terwijl je door de ruimte loopt vang je wat cafépraat op: je hoort mensen hun mening verkondigen over democratie en je ziet hoe er gereageerd wordt op afwijkende bezoekers die binnenkomen. Op de achtergrond toont een kleurentelevisie journaalbeelden. Aan een tafeltje hoor je een vrouw tegen een man zeggen: "Als je werkelijk van me houdt, dan...", een vorm

NM Kamp Vught: Introductieruimte

of emotional blackmail. Visitors might question the purpose of this mixture of conversations and newspaper reports. They might engage in a discussion, or it might urge them to think about it. The exhibition does not end in this area, it just leaves visitors with a clear message: always keep thinking and judging for yourself, even if it deviates from collective opinion or the law.

Authenticity

In an interview, I was asked which exhibitions had impressed me most. It turned out to be an unexpectedly difficult question. After I went through all the presentations I am familiar with in my mind, I drew the conclusion that they were those exhibitions that carried the force and the mysticism of authenticity. “Here, at the spot where I am standing now, is where it happened.” Or, “This is the original that he himself held in his hands, imagine the effect it must have had.” In spite of all our professional efforts, the efficient transfer of information is not able to match authenticity. When people speak about more authenticity they are usually referring to material authenticity. The object is still “original”, nothing has been changed about it. However, objects always change; the original material can fall into decay, discolour or change. The actual

objects and the power of their stories - marcel wouters 287

N.M. Kamp Vught: Bezinningsruimte

van emotionele chantage. Bezoekers zullen zich afvragen wat de bedoeling is van deze combinatie van gesprekken en krantenberichten. Ze raken hierover misschien ter plekke met elkaar in gesprek, of het spoort ze aan tot nadenken. Deze laatste zaal is geen afsluiting maar heeft als boodschap: blijf altijd zelf nadenken en zelf oordelen over wat er om je heen gebeurt, ook al wijkt dat af van de collectieve mening of de wet.

Authenticiteit

In een interview werd mij gevraagd welke tentoonstellingen op mij de meeste indruk hadden gemaakt. Het bleek een onverwacht lastige vraag. Na in gedachten alle mij bekende presentaties doorlopen te hebben was mijn conclusie dat het die tentoonstellingen waren die de kracht en de mystiek van authenticiteit met zich meedroegen: „Hier, op deze plek waar ik nu sta, hier is het gebeurd“ of „Dit is het origineel dat hij zelf in handen heeft gehad, realiseer je eens wat het teweeg heeft gebracht.“ Al onze professionele inspanningen van een goede informatieoverdracht ten spijt is de kracht van authenticiteit niet te evenaren. Wanneer er over authenticiteit wordt gesproken bedoeld men meestal materiële authenticiteit. Het object is nog 'oorspronkelijk', er is niets aan veranderd. Maar objecten veranderen altijd, ook het oorspronkelijke materiaal kan half vergaan, verkleuren of veranderen. De feitelijke

N.M. Kamp Vught: Barak

identity of the object contrasts sharply with the actual identity.

Do objects actually have a fixed, authentic meaning? I cannot give an unequivocal answer to this, because an object can have different authentic meanings. I would like to shed more light on one of those...

Conceptual authenticity

The idea behind this is that when the intention of the maker is clear, the technical execution can basically be carried out by other people as well. This may be a good excuse for the construction of copies. However, the technical execution often also forms part of the conceptual authenticity, since the idea of the maker was always limited by the available means. Is a boat in which every board is replaced still the same boat? And if not a single board of that boat is replaced and every original board has rotted away, is it still the same boat? Is it not just a wreck? The materials of our relics from the past are rarely authentic.

An example of this can be found in the National Monument Kamp Vught. It is a site that has so much authentic power that visitors walk through the exhibition room and crematorium respectfully and in silence. One of the barracks has been reconstructed on the site. The result is considered completely representative of

objects and the power of their stories - marcel wouters 288

identiteit van het object staat in schril contrast met de actuele identiteit.

Heeft een object wel een vastgestelde authentieke betekenis? Een éénduidig antwoord kan hier niet op gegeven worden omdat een object verschillende authentieke betekenissen kan hebben. Één daarvan wil ik hier graag belichten:

Conceptuele authenticiteit.

Het idee hierachter is dat wanneer de intentie van de maker duidelijk is, de technische uitvoering in principe ook door andere mensen gedaan kan worden. Dit kan een goed excuus zijn voor het vervaardigen van kopieën. De technische uitvoering maakt echter ook vaak deel uit van de conceptuele authenticiteit, aangezien het idee van de maker altijd beperkt werd door de beschikbare middelen. Wanneer van een houten boot iedere plank wordt vervangen, is dit dan nog dezelfde boot? Maar wanneer van dezelfde boot geen enkele plank wordt vervangen maar iedere originele plank weggerot is, is dit dan nog wel dezelfde boot? Is het niet meer dan een ruïne? Onze overblijfselen uit het verleden zijn materieel dus zelden authentiek. Een voorbeeld hiervan vinden we in het Nationaal Monument Kamp Vught. Een plek die zoveel authentieke kracht heeft dat bezoekers respectvol en in stilte door de tentoonstellingsruimten en het crematorium lopen. Op het terrein is ook één van de barakken nagebouwd. Het resultaat wordt als volledig representatief gezien voor

the original. Apart from a few parts the barracks is entirely new and that's why some visitors have difficulty with it. However, surviving prisoners experience this barracks as exactly right: "That smell of fresh wood, yes that's exactly how it was!"

The National Monument Kamp Vught project shows our approach to the development of exhibitions. It demonstrates how we deal with a difficult theme and a vary varied target audience. It reflects how we use an honest and respectful approach in our exhibitions that makes visitors to think. The exhibitions are highly regarded by both school groups and former prisoners. One woman, who had loaned objects to the exhibition, said at the opening: "You can keep my objects; they have found a proper home".

Hideout Museum Markt 12 Aalten

With this museum we wanted to avoid giving simple answers to a very complex period in history.

Drawing attention to facts about the German occupation, or the remaining artefacts – like ration tickets – is not the only aim of this museum. Its main purpose is to show that World War II had an immense social and emotional influence on people. The Markt 12 Museum shows how people in the Netherlands and Germany experienced the war and how they, in their personal

objects and the power of their stories - marcel wouters 289

het originele exemplaar. Op enkel onderdelen na is de barak helemaal nieuw en er zijn bezoekers die er daarom wat moeite mee hebben. Door overlevende gevangenen wordt deze barak echter als precies juist ervaren: „Die geur van vers hout, ja zo was het precies!“

Het project Nationaal Monument Kamp Vught geeft inzicht in onze manier van werken. Het geeft aan hoe wij omgaan met een moeilijk thema en met uiteenlopende doelgroepen. Het laat zien hoe wij op een integere manier mensen aan het denken zetten. De tentoonstellingen worden door de vele bezoekers gewaardeerd; zowel door schoolgroepen als door oud-gevangenen. Een mevrouw van wie we een voorwerp geleend hadden zei bij de opening: 'Ja, jullie mogen mijn spullen houden, het is hier zo op zijn plek.'

Onderduikersmuseum Markt 12 te Aalten

Met dit museum wilden we simpele antwoorden bij een complexe historie vermijden.

Dit museum wil niet alleen feiten over de bezettingstijd of overblijfselen zoals distributiebonnetjes onder de aandacht van de bezoeker brengen. Het wil vooral laten zien dat de oorlog sociaal en emotioneel een bijzonder grote invloed heeft gehad. Markt 12 geeft weer hoe mensen in Nederland en in Duitsland de oorlogsjaren meemaakten en hoe zij in hun persoonlijke leven op de bezetting reageerden.

Markt 12 Aalten: ieder zijn eigen verhaal

life, reacted to the occupation.

The story of the war needs to be told so that visitors can understand why people made certain choices.

Markt 12, just a commonplace address in the eastern part of Holland, tells that story.

A family, comprising father, mother and a few children, once lived here. Here, some people hid in the attic and the entire neighbourhood found shelter in the basement against bomb raids, while at the same time the local German commander confiscated the large living room for his office. All this information is captured in the interior of Markt 12. It is not immediately clear that you're in an exhibition. Every room has its own theme and a matching interior in the style of the occupation years. However, when visitors look a little closer they will learn that there is a lot to discover and their view of all aspects of the war will grow broader.

The chairs are decorated with pictures of certain individuals. When you sit down on one of them you'll get to hear their story. On the radio you'll hear the Queen giving a speech. Hung in the hallway are the coats of a wide range of people. These coats tell the stories of their owners: a collaborator, a profiteer, an NSB member, someone from the resistance and someone who adapted to the German occupiers. This museum does not exhibit, on the contrary, it hides. What else do you

objects and the power of their stories - marcel wouters 290

objects and the power of their stories - marcel wouters 290

Markt 12 Aalten: Jassen in de gang

Het verhaal over de oorlog is nodig om te kunnen begrijpen waarom mensen bepaalde keuzen hebben gemaakt.

Markt 12, zomaar een adres in Oost-Nederland, vertelt dat verhaal. Hier woonde een gezin: vader, moeder, kinderen. Er waren onderduikers op zolder, tegelijk was de grote voorkamer gevorderd voor het bureau van de Ortskommandant en vond de hele buurt in de kelder een schuilplaats tegen bombardementen. Deze informatie is volledig in de inrichting van Markt 12 opgenomen.

Het valt niet meteen op dat het hier om een tentoonstelling gaat. Iedere kamer heeft een eigen thema en een bijbehorende sfeer in de stijl van de bezettingsjaren. Kijkt de bezoeker echter wat gericht, dan is er van alles te ontdekken en krijgt hij een steeds veelzijdiger beeld van alle aspecten van de oorlog. Afbeeldingen van personen zijn aangebracht op de bekleding van een stoel: wie daar gaat zitten, hoort hun verhaal.

Over de radio spreekt de koningin. In de gang hangen jassen die de verhalen vertellen van hun wel zeer verschillende eigenaars: een collaborateur, een profiteer, een NSB-er, iemand die verzet pleegt en iemand die zich aanpast. In dit museum wordt niet tentoongesteld maar juist verstopt. Wat is er anders te

objects and the power of their stories - marcel wouters 290

Markt 12 Aalten: Huiskamer en Scheveningerskamer

expect from a museum that has hideouts as its main theme?

To make the presentation of objects in a museum more authentic, data about the original context of the objects are needed, which are hardly ever available. In the Museum Markt 12 the objects are not only shown as much as possible within their environment, we even use theatrical images in an historical recreation and animate the theme for visitors. The difficulty of this is that the public interprets the presentation as if it were real. Instead of visible storage – the scientific exhibition of as many objects as possible – we have changed to “historico-cultural arrangement”: the reconstruction of context with all kinds of related objects. Museums often attempt to exhibit an object in such a way that its authentic meaning becomes clear. In the United States, a distinction is made between a period room and a period setting. The *period room* is an “authentic” reconstruction that can comprise objects from various sources and even replicas. In a *period setting*, greater attention is paid to general stylistic features, to an authentic arrangement of elements and the sociological aspects of living. 2

Storing away exhibitions

Until recently I thought that, if we used objects from

objects and the power of their stories - marcel wouters 291

Markt 12 Aalten: Spertijd

verwachten van een museum met onderduiken als een van de belangrijke thema's?

Om de presentatie van voorwerpen in een museum authentiek te maken, zijn er gegevens nodig over de oorspronkelijke contexten van de objecten en dit is vrijwel nooit het geval. In het Museum Markt 12 worden niet alleen de objecten zoveel mogelijk met inbegrip van hun omgeving getoond maar gebruiken we zelfs theatrale beelden om een historische verbeelding te creëren en het thema voor bezoekers te verlevendigen. De moeilijkheid daarbij is dat het publiek de presentatie interpreteert alsof het de werkelijkheid is. In plaats van ‘visible storage’, het wetenschappelijk geordend tentoonstellen van zoveel mogelijk objecten zijn we over gegaan op het ‘cultuurhistorisch arrangeren’ het reconstrueren van de context met allerlei verwante objecten. Musea streven er vaak naar om het object op zulke wijze te exposeren dat zijn authentieke betekenis duidelijk wordt. In de Verenigde Staten wordt het onderscheid gemaakt tussen een period room en een period setting. De period room betreft een ‘authentieke’ reconstructie welke ook samengesteld mag zijn uit voorwerpen van verschillende herkomst en zelfs nabootsingen. In de period setting wordt meer aandacht besteed aan algemene stijlkenmerken, een authentieke ordening van elementen en de sociologische kant van het wonen.²

Tentoonstellingen bewaren

Tot voor kort dacht ik dat als wij objecten uit het depot gebruikten

the store and returned these at the end of the exhibition, nothing had happened. Now I realise that the vision and the temporary context in which we place objects can strongly influence visitors' perception of the past and the future. Since we place the objects in a room in a certain order, and this way tell a story, we change the interpretation of the objects in the course of time, and we produce a permanent added value to the identity of the objects. Once experiences have been gained they can never be undone. Their reality and the way in which they have moved us are things we carry with us forever.

However, the truth knows many versions. Knowledge is time-bound, context dependent and situated in the subjectivity of the connoisseur. On top of that, every visitor has their own background and perception. Furthermore, in museums we have only stored masterpieces – only the exceptional things and events have been preserved. It did not seem worthwhile to preserve everyday life, which disappeared into obscurity. Every museum constantly distinguishes between what is worth showing and what is not. The mere fact that some parts of the collection are never selected means that a proper portrait of the era is not given. Settings in museums that relate to the past tell us perhaps more about our situation now than in the past.

objects and the power of their stories - marcel wouters 292

Markt 12 Aalten: De keuken

en deze na het einde van de tentoonstelling weer terugbrachten er niets gebeurd was. Nu pas realiseer ik me dat de visie en de tijdelijke context waarin wij objecten zetten het beeld van het verleden en van toekomst bij bezoekers sterk kan beïnvloeden. Doordat we objecten in een bepaalde ordening in een ruimte plaatsen en er een verhaal mee vertellen veranderen we de interpretatie van de objecten in de tijd en leveren we een blijvende toegevoegde waarde bij de identiteit van de objecten. Eenmaal opgedane nieuwe ervaringen kunnen nooit meer ongedaan gemaakt worden. Hun realiteit en dat wat ze in ons teweeg gebracht hebben, dragen we voor altijd met ons mee. Maar de waarheid kent vele versies. Kennis is tijdsgebonden, contextafhankelijk en gesitueerd in de subjectiviteit van de kenner. Daarbij heeft iedere bezoeker ook nog eens zijn eigen achtergrond en perceptie. Bovendien hebben we in musea enkel de topstukken bewaard en zijn enkel de uitzonderlijke dingen en gebeurtenissen vastgelegd. Het gewone leven, dat het vastleggen niet waard leek, is in het duister verdwenen. Ook maakt elk museum voortdurend een onderscheid tussen wat wel en wat niet het tonen waard is. Alleen al dat sommige collectieonderdelen nooit worden gekozen wil zeggen dat er geen goed tijdsbeeld wordt weergegeven. Museale opstellingen over het verleden zeggen dus misschien meer over een tijdsbeeld van nu dan over een tijdsbeeld van toen.

In future, would it not be more logical to store objects in their context, for instance by saving a virtual mirror image of the exhibition? This way, a museum would systematically build up an intellectual collection next to a material collection. All the documents of a museum should be collected, both images and records of the collection, such as the exhibition texts. The intellectual collection should be a rich source which is just as scientifically sound as the physical collection. What's more, nowadays the physical and the intellectual collection cannot exist without one another.

The manifestation of an object

Everyone agrees about one thing: the collection is the heart of a museum. The objects are crucial. Presentation and interpretation relies increasingly on the type of media employed. An exhibition has become an environment that contains much more than just a collection of objects. All kinds of "artificial" elements have more or less become a part of a museum experience. Anyone who tries to create a virtual museum experience on a website should not only focus on the objects, but also on the other factors of the museum visit. The authentic objects in the meantime have acquired numerous interpretations, a variety of educational information, and contexts from various periods.

objects and the power of their stories - marcel wouters 293

Markt 12 Aalten: De keuken

Zou het dan ook niet logisch zijn om in de toekomst objecten in hun context te bewaren, bijvoorbeeld door een virtuele afspiegeling van de tentoonstelling op te slaan? Zo zou een museum naast een materiële collectie dan ook systematisch een intellectuele collectie moeten opbouwen. Daarin zouden alle documenten van een museum moeten zijn verzameld, zowel afbeeldingen en collectieregistratie als tentoonstellingsteksten. De intellectuele collectie zou een rijke bronnenverzameling moeten zijn die even wetenschappelijk verantwoord is als de fysieke collectie. Sterker nog, de fysieke en de intellectuele collectie kunnen vandaag de dag niet meer zonder elkaar.

De verschijningsvormen van een object.

Iedereen is het over één ding eens: de collectie is het hart van een museum. De objecten zijn cruciaal. Maar de presentatie en duiding van die objecten is steeds meer gaan steunen op media. Een tentoonstelling is een omgeving geworden die veel meer bevat dan alleen een verzameling objecten. Allerlei 'kunstmatige' elementen zijn in meer of mindere mate ook onderdeel van een museumervaring geworden. Wie op een website een virtuele museumervaring probeert te creëren, moet zich niet alleen richten op de objecten, maar ook op andere factoren van het museumbezoek als geheel. De authentieke voorwerpen kennen inmiddels vele interpretaties, educatieve informatieschillen en contexten uit verschillende tijden.

Perceiving an object has become a relative rather than an absolute matter.

Visual means can only tell a limited part of the story. So choices will always have to be made in presentations. The exhibition designer can show one part of the historical life of the object, but in doing so ignores other parts. Storage used to be undertaken in the name of humanity, the nation or the art community, while presentation was aimed at the general public. The two museum functions that used to complement each other – preserving and showing to the public at large – can now be partially separated from one another. The objects themselves have retained their respect and are exhibited in a responsible manner. There, we can simply enjoy beautiful images and the power of authenticity. The contexts have become autonomous and I refer to them as avatars. These are the various manifestations of the object in its secondary virtual life. They will become increasingly numerous and will lead their own life without the physical presence of an object. They become the virtual part of the museum, which is accessible from any place in the world, and which offers a platform for opinion and education. They will lead a life of their own in our collective memory, the global brain that includes all contexts originating from different times that say something about those times.

objects and the power of their stories - marcel wouters 294

Een object waarnemen is eerder een relatieve dan een absolute aangelegenheid geworden.

Met visuele middelen kan maar een beperkt deel van het verhaal verteld worden. In presentaties zullen dus altijd keuzes gemaakt moeten worden. De tentoonstellingsmaker kan een deel van het historische leven van het voorwerp tonen, maar negeert daar ook andere delen mee. Het bewaren gebeurde vroeger in naam van de mensheid, de natiestaat of de kunstgemeenschap, terwijl het tonen zich op het grote publiek richtte. De twee museale functies die complementair waren haal ik nu gedeeltelijk uit elkaar. De objecten zelf die vinden in het museum hun respect terug en worden op een verantwoorde manier tentoongesteld. Daar kunnen we gewoon genieten van de mooie beelden en van de kracht van authenticiteit. En de contexten, die zelfstandig zijn geworden, noem ik Avatars. Het zijn verschillende verschijningsvormen die een object in zijn virtuele tweede leven gaat krijgen. Ze zullen steeds talrijker worden en een eigen leven gaan leiden zonder de fysische aanwezigheid van een object. De avatars worden het virtuele deel van het museum dat overal op aarde toegankelijk is en dat een platform biedt voor opinie en educatie. Ze zullen een eigen leven gaan leiden in ons collectieve geheugen, het global brain met daarin alle in verschillende tijden ontstane contexten die vooral iets zeggen over die tijden.

Time will tell when an object needs to be present in order to create a historical sensation and a museum experience. The time machine we used to dream of will become different from what we thought and our space will become partly virtual. Time and space are no longer unequivocal.

The perfect design solution does not exist. New possibilities, however, have come to light. We will always be searching for more, on the border where the museum's approach meets the visitor's. We will meet future techniques and are aware of what we want from the visitor. We will go on to show objects by the power of their stories.

"I must have been about the age of five. Before going to sleep, my father always read me a bedtime story. On one evening, my parents had visitors. A cousin took my father's place to tell me a bedtime story. Soon I ran from my bedroom to my parents, shouting: "She hasn't really told it, she only read it out loud!"

objects and the power of their stories - marcel wouters 295

Footnotes

1 From a column by Arnon Grunberg

2 Sanne van Galen, University Utrecht: "Verhaal of voorwerp?"

National Monument Kamp Vught
Lunettenlaan 600
5263 NT Vught,
Netherlands.
T+31 736566764
www.nmkampvught.nl

Hideout Museum Markt 12
7121 CS Aalten
Netherlands.
T+31 543471681
www.markt12.nl

De toekomst zal moeten uitwijzen wanneer een voorwerp fysiek aanwezig moet zijn om een historische sensatie en een museumervaring op te wekken. De tijdmachine waarvan we vroeger droomden wordt een andere dan dat we gedacht hadden en onze ruimte wordt gedeeltelijk virtueel. Tijd en ruimte zullen nooit meer eenduidig zijn.

Dé ontwerpoplossing is er niet. Wel zijn er een aantal nieuwe mogelijkheden ontstaan. En wij zullen in ieder geval blijven zoeken, op het grensvlak waar de benaderingen vanuit een museum en de benadering vanuit een bezoeker bij elkaar komen. Gebruik makend van toekomstige technieken en bewust van wat we bij een bezoeker willen bereiken. We zullen objecten blijven tonen met behulp van de kracht van hun verhaal.

"Ik was ongeveer vier jaar oud. Voordat ik naar bed ging vertelde mijn vader mij altijd een verhaaltje. Op een avond hadden wij bezoek en een nicht van mij nam toen deze taak over. Al snel rende ik van mijn slaapkamer naar mijn ouders en zei: 'Zij heeft het niet verteld, maar alleen maar voorgelezen!'"

Voetnoten

1 Vrij naar een kolom van Arnon Grunberg

2 Sanne van Galen, Universiteit Utrecht: "Verhaal of voorwerp?"

National Monument Kamp Vught
Lunettenlaan 600
5263 NT Vught
T 0736566764
www.nmkampvught.nl

Museum Markt 12
7121 CS Aalten
T 0543471681
www.markt12.nl